

muligt, at de store Lande, som have en militær Opgave — thi Forskellen paa de store og de smaa Lande er jo ofte bleven fremhævet her i denne Sal fra vor Side —, ville kræve et demokratisk organiseret Folkeværn i Stedet for den nuværende militaristiske Ordning; det antager jeg, man vil gøre i de store Lande. Men jeg er ganske overbevist om, at i de smaa Lande, som ingen militær Opgave have, hvad Danmark jo aldeles ikke har, vil man absolut følge os og forlange absolut Afrustning. Dermed opgave vi ikke den Tanke, som vore Partifæller i de store Lande maaske ville rejse. Men vi gaa i saa Henseende ikke videre end dertil, hvortil vi ere gaaede i vort Forslag, nemlig at sige, at vi ville Ungdommens fysiske Opdragelse i Legemsøvelser, Vaabenøvelser og anden Idræt; det kræve vi, for vi ville ikke, at Befolkningen skal forsumpe, sløves eller svækkes. Men videre er der ingen Anledning til at gaa for Danmarks Vedkommende, fordi vi her i Landet ingen militær Opgave have og derfor ganske rolig kunne lade disse Spørgsmaal ligge. Hvad der er ens i alle Lande for Socialdemokratiet, er, at den bestaaende militaristiske Ordning kræves afskaffet af Socialdemokratiet, ligesom vi kræve den afskaffet her, og det er altsaa i ganske nøje Overensstemmelse med det Afrustningsforslag, vi have forelagt, som gælder den nuværende militaristiske Ordning af vort Hærvæsen.

Men naar det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) ser sig om i Verden for at søge, om der der kunde findes Støttepunkter for vort Forslag, eller han kan finde Støttepunkter for sit Standpunkt, og han saa finder Støttepunkter for sit Standpunkt deri, at noget lignende som vort Forslag ikke er fremkommet andre Steder, mens det ærede Medlem derimod ser de Rustninger, som foregaa i andre Lande, og deraf tager sit Udgangspunkt, saa vil jeg dertil sige, at da overser det ærede Medlem en ganske væsentlig Ting, som det forbavser mig, at han overser, nemlig den store Fredsbævegelse, som i stigende Grad gør sig gældende over den hele Verden. Jeg vidste ikke rettere, end at det ærede Medlem selv var Deltager i denne Fredsbævegelse og som Følge deraf maatte kende, hvilken Styrke den allerede har opnaaet, og hvilken Styrke den yderligere vil kunne regne paa at opnaa. Saa er der ogsaa det internationale Socialdemokratis Stilling. Dette Forhold burde dog heller ikke undgaa en Politikers Op-

mærksomhed, al den Stund dette er saa udpræget, saa offentlig tilgængeligt, at alle, som beskæftige sig med disse Sager, maa kunne kende det. I andre Lande ser man, at fremragende Politikere ere meget opmærksomme paa denne antimilitariske Bævegelse, denne Fredsbævegelse. Det allernyeste Eksempel derpaa er Lord Roseberys Tale ved Pressekongressen i London fornylig. Jeg skal tillade mig at citere, hvad han ved denne Lejlighed sagde: „Naar jeg ser, hvorledes de rundt omkring bygge stærke Krigsflaader, og at der i et eneste Land forlanges Nybevillinger i Rustningsøjemed til et aarligt Beløb af 500 Mill. Kr., saa føler jeg en dyb Bekymring for, hvad alt dette skal føre til. Den eneste Udvej til at forhindre, at der indtræffer en frygtelig Katastrofe, som fører Europa tilbage til Barbariets Tidsalder, synes at være, at Arbejderne rejse sig. Verden over og erklære: „Vi ville ikke have mere af denne Galskab, som yderligere forøger vor Elendighed“. „Det er en fremragende engelsk Politiker og forhenværende Minister, som udtaler dette, og det staar at læse i alle Blade, saa man burde dog have Opmærksomheden henvendt ogsaa paa denne Side af Sagen, hvis man ikke tidligere havde gjort sig den Ulejlighed. (V. H. O. Madsen: Men Fortsættelsen!) (Zahle: Det er saamænd nok, for Kærnen er sagt, der behøves ikke mere!) (Borghjerg: Lad os faa Fortsættelsen!) Den vil Generalen nok tage Ordet og meddele os senere. Men jeg vil dertil føje, at Lord Rosebery har ikke alene Ret, naar han ser hen paa Fremtiden med Hensyn til, hvad Arbejderklassen efter al Sandsynlighed vil gøre, men han har ogsaa Ret, hvis han havde kastet Blikket tilbage og set, hvad Arbejderklassen i saa Henseende allerede har gjort. Arbejderklassen demonstrerer for Freden, hver Gang den holder sine store internationale Kongresser, hvor Repræsentanter for Arbejderklassen fra alle Lande over hele Verden møde frem for at tilsige hinanden Støtte i Kampen mod den alt beherskende Militarisme, og det har virkelig sin store Betydning, at dette sker. Men ogsaa direkte har Arbejderklassen grebet ind i Forholdene, i Begivenhedernes Gang, hvad jeg vil tillade mig at paapege ved et Par Eksempler. Forleden Dag blev Fashodaaffæren fremdragen af det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik). Det truede den Gang med Krig, men Krigen kom ikke. Men hvorfor kom Krigen ikke? Jeg vil anføre, at under den Konflikt, som den